

ANNIE EN NOORTJE



DOOR
MARGA

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

Rie
Reinderhoff

ANNIE EN NOORTJE

DOOR

MARGA

TWEEDE DRUK

Illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

„Weduwe Veltman, alstublieft,” en meteen zet de bediende van Van Gend en Loos een groot pak in het gangetje.

„Moeder, daar is het pak van tante Lena al,” en Annie Veltman holt de kamer uit.

„Gauw even tekenen, moeder!”

De bode hoeft niet lang te wachten. Annie groet hem haastig en hij rijdt weer verder.

Wat zou er toch inzitten, denkt Annie. Zo'n groot pak krijgen ze niet dikwijls.

„Zullen we het dadelijk openmaken, moeder?”

„Laten we eerst rustig eten, Annie, en dan óók nog even afwassen samen. 't Is woensdag, dus je bent vanmiddag vrij van school, dan hebben we straks alle tijd ervoor.”

„Ja, moeder, maar ik ben zó benieuwd. Tante heeft helemaal niet geschreven, wat ze sturen zou, hè, moeder?”

„Nee, 't zal wel weer een verrassing wezen, daar houdt tante Lena van.”

Annie moet telkens even zien naar dat grote pak. Van moeders bidden en danken hoort ze deze middag niet heel veel. En van het bijbellezen ook niet.

Eindelijk is het dan zo ver.

De keuken is keurig aan kant.

„Nu kan 't beginnen,” zegt Annie.

Moeder had toch wel gelijk; 't is veel prettiger zo. Nu niets anders meer te doen dan uitpakken.

Terwijl moeder nog even theezet, mag Annie al vast

het touw losmaken. Dat duurt nog al even, want tante Lena pakt altijd erg secuur; en ze mag het touw ook niet doorknippen, want tante moet het weer terug hebben. Voor een volgende keer!

'Tante stuurt vaak een pakje. Ze woont in Friesland en werkt daar bij deftige mensen. Daar krijgt ze ook wel eens wat, en wat ze maar enigszins missen kan.... dat gaat naar Amsterdam naar haar enige zuster, die weduwe is, en maar een klein pensioentje heeft.

't Is altijd een heel feest, als er een pakje uit Friesland komt, want er zitten ook altijd versnaperingen in. En ook wel eens speelgoed voor Annie. Mooi speelgoed uit deftige huizen. Wat zou 't nu toch weer zijn? Hè, hè, eindelijk is het touw er af.

Nu nog heel wat papier, en dan kan het deksel van de grote doos.

Bovenin eerst een heleboel kleine pakjes: koffie thee, suiker, cacao

„Och, die tante toch,” zegt moeder telkens.

Maar dan een grote doos.

„Voor Annie”, staat erop.

„O, moeder, wat zou 't zijn?”

„Ik weet 't niet,” zegt moeder, „zie maar gauw.”

Als Annie het deksel van de doos doet roept ze:

„O, moeder, wat mooi, wat een prachtige pop,” en meteen neemt ze de pop uit de doos, en loopt er voorzichtig mee de kamer rond.

Ze vergeet verder uit te pakken.

„Kijk,” zegt moeder, „hier ligt een briefje. „Aan Annie”, staat er op. Dat moet je toch eerst eens lezen.”

Heel voorzichtig legt Annie de pop even op een stoel.

„Lieve Annie,” schrijft tante, „deze mooie pop is voor jou. Verleden week hielp ik de oude mevrouw een paar kasten schoonmaken. Die pop kregen we toen

ook in handen en toen zei mevrouw: „Die moest je maar aan je nichtje sturen. De jongens van mijn dochter (haar dochter heeft drie jongens) hebben die pop niet nodig.”

Ik wist niet, wat ik hoorde. Wat zal Annie dáár blij mee zijn, dacht ik, en ik heb mevrouw er dan ook hartelijk voor bedankt, dat begrijp je. Maar nu moet je zelf mevrouw ook nog eens bedanken.”

„Ja, dat vind ik ook,” zegt moeder.

„Vanavond dan maar, hè moeder? En mag ik dan straks nog even naar Lientje, om haar de pop te laten zien?”

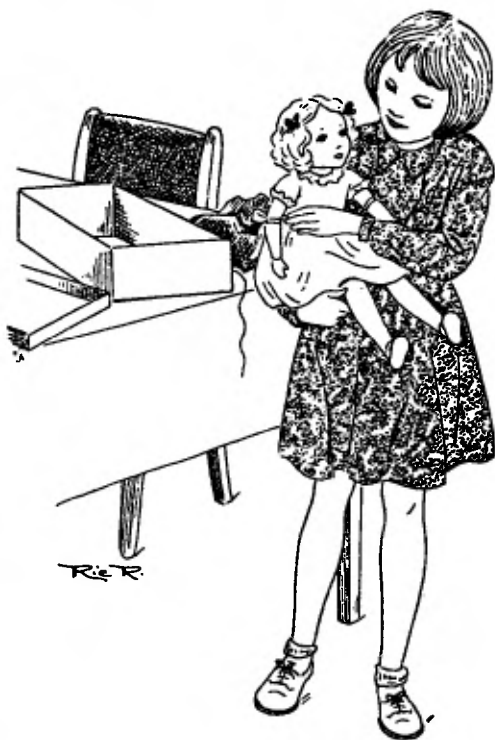
„Ja, hoor, en dan gaan we vanavond schrijven; jij aan mevrouw Beeksmá en ik aan tante. Maar nu eerst verder uitpakken, hoor!”

Er komen nog heel veel nuttige dingen uit het pak: stukjes zeep, lucifers en ook nog snoep.

Annie is zo blij, zó blij. Met haar mooie pop op de arm stapt ze nog even naar haar vriendinnetje.

Onderwijl ruimt moeder alles netjes op. Lientje komt nog even mee terug en met z'n drieën drinken ze een heerlijk kopje thee, met versnaperingen van tante Lena erbij.

„k Wou, dat ik óók zo'n tante had,” zegt Lientje. „Ja....” zegt Annie, die zich erg rijk gevoelt en



Lientje even troosten wil, „ja maar jij hebt nog een vader.”

„Ja, dat is zo,” moet Lientje toegeven. Maar ze kan niet genoeg krijgen van die prachtige pop van Annie.

„En jij hebt broertjes en zusjes,” gaat Annie verder. „Nou, maar die zijn soms erg lastig, hoor!”

„Je mag wel vaak met mijn pop spelen, hoor Lientje!”

's Avonds zitten moeder en Annie te schrijven.

Moeder aan tante Lena en Annie aan mevrouw.

„Wat moet er boven staan, moeder?”

„Hooggeachte Mevrouw Beeksma,” zegt moeder.

En Annie schrijft:

Hooggeachte Mevrouw Beeksma,

„Hartelijk dank voor die mooie pop, die tante Lena mij sturen mocht van U. Ik had nog nooit zo'n mooie, grote pop gezien en ik zal er erg voorzichtig mee zijn. Zo gauw mogelijk zal ik een mooi mutsje voor haar breien. Dat zal leuk staan op dat mooie donkere haar.

Nu Mevrouw Beeksma, ik dank U nog wel!”

„En dan, moeder?”

„Met de meeste hoogachting, Uw dienstwillige Annie Veltman.”

Annie schrijft dit briefje over op het mooie postpapier, dat ze ook eens van tante Lenagekregen heeft. Moeder vindt het een heel net briefje. Maar Annie is ook al tien jaar!

Als Annie naar bed gaat, is moeders brief nog niet klaar. Ze heeft iets bijzonders aan haar zuster te vertellen en daar heeft ze mee gewacht tot Annie naar bed is.

Moeder Veltman heeft zorgen, grote zorgen. Vanmorgen is de dokter er weer geweest. Moeder is al lang onder dokters handen. Dàt weet Annie wel. Ze weet wel, dat moeder niet sterk is. Maar Annie weet nog niet, wat de dokter vanmorgen gezegd heeft.

„Lena,” schrijft moeder, „nu zal ik toch moeten doen, wat jij me lang geleden al aangeraden hebt. Dokter vindt het beslist noodzakelijk, dat ik volslagen rust neem. Hoe lang? Dat kon hij nog niet zeggen, maar wel heel lang. En dat zal niet anders kunnen dan bij jou. Ik wilde je geen last veroorzaken, Lena, maar het kan nu niet anders.

En het moet ook zo spoedig mogelijk, zei de dokter. De zomer staat voor de deur. Ik zou daar bij jou veel buiten kunnen liggen.

’k Heb het nog niet aan Annie verteld. Ze is zo gelukkig met die mooie pop en ik weet niet, hoe ze dit opnemen zal. Ze vindt het heerlijk om bij jou te logeren, maar, . . . om daar altijd te blijven. . . . ik weet niet. Hier heeft ze haar vriendinnetje, en je weet. . . . Annie geeft zich niet zo gemakkelijk. Of ze dáár wel weer gauw een vriendinnetje krijgen zal?

Morgen moet ik maar eens rustig met haar praten. En hoe zullen we doen, Lena? Ik moet het huis hier opzeggen. Alles moet mee naar Friesland. Je begrijpt, dat dit een hele drukte wordt, en ik voel me zo moe.

Voor Annie hoop en bid ik, dat de Here mij nog jaren sparen wil, maar als dat niet in Zijn Raad bestaat

kan . . . dat ik daar in leer berusten.

Hij in de eerste plaats zal voor Annie zorgen, en verder is mijn hoop ook op jón gevestigd."

Toen die brief in Friesland aankwam, wist tante Lena wat haar te doen stond.

Eerst moest ze het met haar mevrouw in orde maken en toen ging ze op reis.

Moeder heeft het intussen aan Annie verteld.

„Dus we gaan naar Friesland? Hoe lang, moeder?"

„Dat weet ik nog niet!"

„Wel tot ná de paasvacantie?"

„O, ja, veel langer nog."

„Veel langer, maar . . . moet ik dan niet naar school, moeder?"

„Ja, je zult dáár naar school moeten, An. . . ."

„O . . . moeder . . . als ik maar durf."

„Waarom zou je niet durven?"

„'k Weet niet, moeder, maar . . . allemaal vreemde meisjes? Als Lientje nu nog meeging!"

„Maar misschien krijg je dáár wel gauw een vriendinnetje."

„Ja. . . misschien wel."

Maar Annie heeft daar zelf niet veel verwachting van. En moeder eigenlijk óók niet.

„'t Zal alles zo vreemd wezen eerst," zegt Annie.

„'k Vind 't wel een klein beetje naar, moeder."

„Nou, 't valt misschien wel erg mee, An. En . . . we gaan niet alleen, hè?"

„Wie gaat dan ook mee?"

„De Here gaat toch met ons mee, An?"

„O, ja, moeder, natuurlijk! En . . . als ik daar dan eerst maar een vriendinnetje heb. Ik zal er de Here om vragen. Dat mag toch wel, hè moeder?"

„Ja, hoor, je mag Hem àl je zorgen en moeilijkheden vertellen. Dat moet je altijd blijven doen, hoor Annie!”

„Ja, moeder!”

En elke avond voortaan vraagt Annie, of de Here haar daar in Friesland een vriendinnetje als Lientje geven wil.

Als moeder en Annie de volgende zaterdagavond rustig bij elkander zitten, moeder aan het stoppen en Annie met een mooi leesboek voor zich, . . . dan wordt er gebeld en meteen komt er al iemand het gangetje in.

Annie erheen.

„O tante,” en meteen vliegt ze tante Lena om de hals. „Moeder, hier is tante!”

„Ja, ja,” zegt tante, „dat had je niet gedacht, hè?”

„Nou, om je de waarheid te zeggen. . . . ik eigenlijk wèl,” zegt moeder! „Er was nog geen bericht van je, ik dacht, . . . misschien komt ze zelf wel gauw.”

„Blijft u hier, tante?”

„Ja zeker, kind, of wil je me vanavond weer weg hebben soms?”

„O, nee, tante, natuurlijk niet, ik vind 't heerlijk dat u er is; en morgen is het zondag.

Annie danst van plezier de kamer rond. „Tante, zie eens,” en meteen duwt ze tante een mooi poppe-mutsje onder de neus.

„Keurig, hoor,” zegt tante, „ja, die pop is wel aan jou besteed. Och, en zij had al zoveel jaren in die kast gelegen!”

Annie mag vanavond wat langer opblijven, maar als ze eindelijk naar bed is, hebben moeder en tante Lena heel wat te bepraten samen.

's Zondags hebben ze met z'n drietjes nog een heerlijke, rustige dag.

Maar 's maandags begint de drukte.

Tante Lena is al vroeg uit de veren en Annie ook.

Moeder mag niets doen.

En Lientje komt óók helpen.

„Hè,” zegt Lientje, „ik wou, dat wij ook eens verhuizen gingen. Schrijf je me gauw eens, Annie? Van school en zo, en hoe de meisjes daar zijn?”

„Ja, hoor,” belooft Annie, „hè, ik hoop maar, dat ze leuk zijn, die meisjes daar. Als er maar één aardige bij is.”

's Woensdagmorgens gaan ze nog even naar vaders graf.

En 's middags op reis!

Een week is Annie nu al in Friesland. Pasen hebben ze hier ook al gevierd. En nu moet Annie naar school. Tante Lena heeft het met het hoofd van de school al in orde gemaakt.

Annie is erg stil vanmorgen.

Als ik er eerst maar een paar keer geweest ben, denkt ze.

Tante zal haar brengen.

„Dag moeder, tot twaalf uur.” Was 't maar vast twaalf uur, denkt Annie.

„Dag kind, moeder zal telkens aan je denken, hoor!” Ze moeten vroeg de deur uit, want tante woont een heel eind buiten de stad.

Op het schoolplein is 't een drukte van belang. De meeste kinderen zijn er al.

„Kijk, Annie, daar staat jouw meester ook bij,” zegt tante Lena en meteen stapt ze, met Annie aan de hand, op een paar onderwijzers af.

„Mijnheer Bakker, hier is Annie Veltman, uit Amsterdam. U weet ervan, hè?”

„O, ja,” zegt meester Bakker, „zo, ben jij nu die Annie uit die grote stad? Nou, ik zou zeggen, kom maar mee, dan zal ik je vast een plaatsje wijzen.” En Annie stapt met meester de school binnen.

Gelukkig, dat ik m'n mooie jurkje aan heb, denkt ze. „Hier is nog een plaatsje over,” zegt meester, en hij brengt Annie naar de derde bank van de tweede rij. Meteen komen ook de andere kinderen binnen.

De jongens en meisjes zien allemaal even verwonderd naar dat vreemde kind.

Wie zou dat zijn?

Er schuift ook een meisje bij Annie in de bank.

„Wat . . . wie ben jij?”

„Hm,” zegt dat meisje en ze gaat zo ver mogelijk van Annie af zitten.

De meisjes uit de tweede bank zien telkens om en lachen tegen het meisje dat naast Annie zit.

Ze kijken steeds naar Annie's jurk. Ze kijken maar! Annie kijkt zelf óók al eens.

Wat kan er aan mankeren?

Tante heeft de jurk verleden week nog gewassen en gestreken en toen zei moeder, dat ze die aan mocht, als ze naar school ging. Tot nu toe droeg ze dat jurkje alleen 's zondags. Maar tante heeft haar een nieuw voor de zondag beloofd.

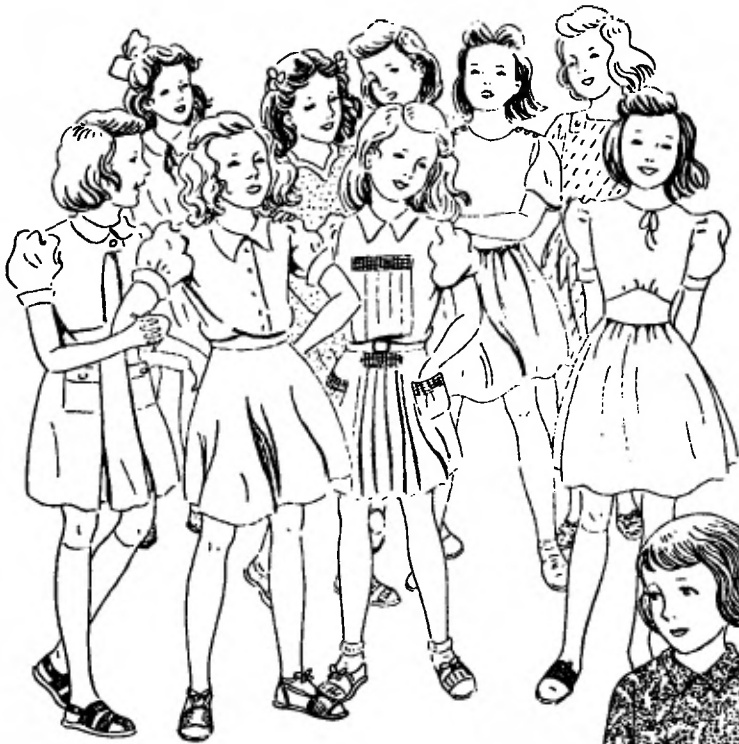
Ze kan niets vinden. 't Jurkje is niet vuil en niet kapot.

Maar die meisjes zien maar!

„Gek jurkje,” hoort ze fluisteren.

Gek? Waarom gek? In Amsterdam vonden ze het juist mooi. O, was ze maar weer in Amsterdam.

Was Lientje maar hier.



Meester Bakker klapt in de handen en meteen zitten allen recht. „Welkom, jullie allemaal weer, hoor,” zegt meester. „En dit geldt ook voor Annie Veltman, die helemaal uit Amsterdam gekomen is,” en hij knikt Annie even vriendelijk toe. 't Ergste is geweest, denkt Annie. Nu weten ze allemaal, wie ik ben.

Die eerste morgen kan Annie haar gedachten niet bij de les houden. Ze voelt zich niet erg blij.



Ric
Reinderhoff

Meester is erg vriendelijk, maar de meisjes.... Om twaalf uur loopt ze alleen naar huis. De meisjes kijken haar allemaal na.

Maar goed, dat geen één van hen mijn kant uit moet, denkt Annie. Want ze zouden toch niet met me willen lopen. Daar zien ze niet naar uit. En waarom toch eigenlijk niet. In Amsterdam zijn ook wel kinderen met wie zij en Lientje niet graag spelen. Maar die kinderen zijn erg vies in de kleren en die vloeken somst ook.

Maar zij is toch schoon? Ze hoeven heus niet vies van haar te zijn.

Moeder en tante zitten al te wachten op haar en ze zien aanstonds, dat het Annie die eerste morgen niet helemaal naar de zin is gegaan.

„En, hoe was 't op school?”

„Nou,.... gewoon....,” zegt Annie. „De meester is erg aardig, maar.... de meisjes....” en dan begint Annie opeens te huilen.

„Wat nou, kindje,” sust moeder, want Annie is moeder om de hals gevallen.

„Wat is er gebeurd,” roept tante Lena, „hebben ze je kwaad gedaan, die nesten? Maar dan zal ik ze!”

„Nou, nou,” kalmeert moeder, „zo erg zal 't toch niet zijn, wel Annie?”

„Gek....,” huilt Annie.

„Jouw jurk gek!” roept tante. „Ze zijn niet wijs!”

„Stil nou, Lena,” zegt moeder. „Vinden ze jouw jurkje gek? Ik begrijp 't niet.”

„Ja, moeder, en ze kijken er telkens naar.”

„Noù, láát ze zien,” zegt tante Lena.

„Maar wat voor jurken hebben de meisjes hièr dan aan?”

„Nou, blauwe, en rode, en bruine, en groene, moeder.”

„Maar die van jou is toch ook bruin?”

„Ja, maar niet helemáál bruin, tante.”

„Niet helemáál bruin!” smaalt tante. „Wat verbeelden die nesten zich wel! Als ze er nog één keer wat van zeggen, dan ga ik naar de meester.”

„O, wee tante, niet doen, dan worden ze juist echt boos op me.”

„Ze zullen er wel gauw aan wennen,” zegt moeder.

's Middags gaat Annie weer tegelijk met tante de deur uit. Ze kunnen een heel eind samen gaan, want tante moet ook in de stad zijn.

Maar ze zeggen niet veel tegen elkaar.

Annie denkt aan wat moeder nog even met haar heeft bepraat.

En tante is boos. Niet alleen op de meisjes, maar ook wel wat op moeder.

Die is veel te goed, denkt zij.

Zachtmoedig wezen en . . . alles maar verdragen . . . zelf maar schade lijden . . . en niet haatdragend . . . och, 't zal allemaal wel waar wezen, denkt tante, maar . . .

En toch voelt tante wel, dat ze er niet tegenin mag gaan; dat ze niet afbreken mag, wat moeder opbouwt, maar . . . o, het is zo moeilijk.

't Liefst zou ze die meisjes eens flink de waarheid zeggen.

„Nu, Annie,” zegt ze dan, „nu moet ik deze kant uit en . . . hou je maar goed, hoor! En denk maar aan wat moeder je gezegd heeft. Maak geen ruzie met die . . . nou, daag!”

„Dag, tante!”

't Is gelukkig bijna twee uur. Hoeft ze niet op 't

schoolplein te wachten. 't Staat zo raar om daar alleen wat op en neer te lopen.

Het meisje dat naast Annie zit, Noortje heet ze, gaat weer een heel eind van haar af zitten.

Helemaal geen leuke kinderen hier, denkt Annie. Moest Lientje eens zien. Was Lientje maar hier.

Annie heeft geen tijd om daar verder over te tobben. Al haar aandacht heeft ze bij de sommen nodig. De laatste wil niet uitkomen. Maar vier heeft ze er vast wel goed!

Noortje zit nog met de derde. Wat zou Annie haar graag even helpen; toch durft ze het niet aan te bieden. Vroeg Noortje haar maar wat.

Maar dat dóet Noortje niet!

Annie krijgt een 8; Noortje een 5.

Even is er wel een klein beetje bewondering in Noortje. Dat kind. . . .

En dan worden de leesboekjes uitgedeeld.

'k Hoop, dat ik een beurt krijg, denkt Annie. Ze weet, dat ze goed leest. In Amsterdam had ze er vaak een negen voor. Moeder zegt ook, dat ze mooi leest, en tante Lena zei verleden week nog: „Kind, je leest nog mooier dan de ouderling in de kerk.”

De kinderen hier lezen niet zo heel erg mooi, vindt Annie.

„Annie Veltman, ga jij maar eens verder!”

Hè, daar had Annie nu niet zo gauw op gerekend. Ze schrikt er heus een beetje van.

Ze begint te lezen; eerst heel zacht. Maar als ze wat over de schrik heen is, vergeet ze alles om zich heen. Ze leest heel mooi! 't Verhaal is boeiend en ze leeft er helemaal in mee; met dat zieke jongetje en met de moeder, die bij z'n bedje zit.

't Is doodstil in de klas!

En Annie leest maar door; ze leest veel meer dan de andere kinderen.

„Tot zo ver maar,” zegt meester eindelijk, „dat heb je heel mooi gelezen, Annie.”

„Ja,” roept één van de jongens, „wat leest diè mooi!” Maar de meisjes zeggen niets.

Ja, toch?

„Aanstellerig,” hoort ze mompelen.

De meisjes zijn jaloers. Want zó lezen zij niet. Of ze kunnen niet, òf ze durven niet. Maar dat arme kind... dat kan en dat dūrft ook. Wat verbeeldt ze zich wel! Annie voelt zich nu gelukkig.

Meester vond het mooi!

Wat zal moeder blij zijn, denkt ze; en tante. Gauw vertellen straks.

Om vier uur haast ze zich naar huis.

„Moeder,” roept ze al bij de voordeur, „moeder, ik mocht lezen, een heel eind, veel meer dan de andere kinderen, en de meester vond het mooi!”

„Nou, dáár ben ik blij om,” zegt moeder.

Als tante Lena 's avonds thuiskomt, moet ze het ook gauw weten.

„Dat verwondert mij niets,” zegt tante, „dat jouw meester het mooi vond. Je leest net zo mooi als een professor.”

„Een professor,” lacht Annie. „Eén van de jongens zei ook al, dat ik mooi lees, tante.”

„Nou, daar heeft die jongen gelijk aan.”

„Ja, maar”

„Nou, wàt maar?”

„De meisjes”

„Die meisjes weer; vonden díe het soms niet mooi? Maar dàn zijn ze jaloers.”

„Ze vonden 't wat aanstellerig!”

„Aanstellerig, aanstellerig, omdat ze het zèlf zo niet kunnen.”

Tante Lena maakt zich al weer boos.

„Ik zou je aanraden niet anders te gaan lezen, hoor! Als de meester het mooi vindt, is het mooi, en dan trek je je niets van die meisjes aan!”

„Nee, tante!”

„O, zo! Wat jij, moeder?”

„Nee,” zegt moeder, „Annie heeft de gave goed te kunnen lezen van de Here gekregen. Ze mag er niet hoogmoedig door worden, maar ze moet er wèl dankbaar voor zijn. En daarom mag ze die gave ook niet verwaarlozen.”

„Er zit zo'n gek kind naast me,” zegt Noortje die avond tegen haar moeder.

„Een gèk kind?”

En Noortje hoort wel aan moeders stem, en aan moeders gezicht ziet ze het ook, dat moeder boos is.

„Nou ja, . . . zo'n vreemd kind; zo'n vreemd jurkje heeft ze aan; bruin, met van die ge. . . .” Hè, daar wou ze al weer „gekke” zeggen. „Met van die vreemde figuurtjes.”

„Jullie gebruiken overal het woord „gek” bij,” zegt moeder. „En als je eens wist, hoe vreselijk het is, als iemand werkelijk gek is. Dat is heus niet, om mee te spotten. En als dat kind een wat vreemd jurkje aan heeft. . . . dat kan dat kind toch niet helpen? Haar moeder zal geen ander jurkje voor haar hebben. Is 't een nieuweling?”

„Ja, moeder, Annie Veltman heet ze en ze komt uit Amsterdam.”

„Nou, kijk eens aan, zo'n kind, in een vreemde

plaats, moesten jullie juist wat tegemoet komen. Stel, dat jij eens naar een andere plaats ging, en de meisjes daar vonden j ouw kleren gek. Je moet altijd maar bedenken: wat gij niet wilt, dat   geschiedt, doe het ook een ander niet."

„Nu ja.... maar.... ze leest ook zo aanstellerig."

„Heus? Vond meester dat ook?"

„Eh.... nee.... de meester vond 't wel mooi," moet Noortje bekennen.

„Nou, dan is 't  ok wel mooi geweest, maar dan zijn jullie zeker wat jaloers. Ik zou zeggen, luister goed, als dat meisje leest. Daar leer je van. Ik hoop toch niet, dat mijn Noortje dat kind verdriet wil doen, wel Noor?"

„Eh.... nee, moeder!"

Noortje ligt lang wakker die avond. Misschien had ze 't moeder maar niet moeten vertellen. Ze had eigenlijk wel kunnen weten, hoe moeder dit opnemen zou. Noortje voelt zelf ook wel dat ze verkeerd gedaan heeft. Och, als 't erop aankomt, zou ze ook wel aardig tegen dat meisje willen zijn, maar.... de andere meisjes....!

Als Noortje de volgende morgen op school komt, gaat ze niet op het uiterste hoekje van de bank zitten. Annie merkt het dadelijk en is er blij-verwonderd over. Maar ze weet niet, dat dit Noortje heel veel moeite kost. Om de andere meisjes.

Zou Noortje....

'Tersluiks ziet Annie eens naar Noor.

Maar Noortje niet naar haar.

Toch voelt Annie zich al een beetje gelukkig. Ze is

gauw tevreden, want ze is hier helemaal geen vriendelijkheid gewend.

Om twaalf uur gaat ze weer alleen, maar dat vindt ze nu niet zo erg meer.

„Daag,” roept Noortje haar nog gauw even toe. De meisjes moeten dat niet horen.

„Daag,” roept Annie blij terug.

Moeder en tante merken dadelijk hoe opgewekt Annie is.

„Heb je weer mogen lezen, An?”

„Nee, moeder, maar 't was toch erg prettig op school; het meisje, dat naast me zit, was zo leuk tegen me.”

„Ja? Daar ben ik blij om,” en in stilte dankt moeder ervoor.

„Ik vind 't nu helemaal niet erg meer, moeder!”

„Wat niet?”

„Nu, de school en zo. 'k Heb nog wel geen vriendinnetje, maar ik ben blij, dat Noortje niet meer zo naar tegen me doet.”

Nee, Annie heeft nog geen vriendinnetje en ze is nu al zes weken in Friesland.

Noortje praat wel met haar zo nu en dan. Ze zou Annie ook wel graag eens mee naar huis willen nemen, maar dat durft ze toch nog niet. De andere meisjes kunnen al niet eens hebben, dat ze vriendelijk tegen Annie is.

Hoe moet dat toch straks, denkt Noortje. Over een paar weken is ze jarig. Dan komen alle meisjes van haar klas. Daar hoort Annie ook bij. En die zit nog wel náást haar ook. Ze móet Annie vragen. Moeder verwacht àlle meisjes. En ze weet van Annie af. Noortje gunt het Annie óók wel. Maar, hóe moet dat

toch, hoe moet ik erover beginnen, denkt ze telkens. Maar, gelukkig op een middag begint één der meisjes erover.

„Zeg, Noor, nou ben jij gauw jarig, hè?”

„Ja, komen jullie dan weer?”

„Natuurlijk, kind,” roept Mien van de hoofdonderwijzer. „Allemaal, hè? Nou ja, behalve dan dat kind, dat naast je zit.”

„Nou,” begint Noor, „die hoort er toch ook bij!”

„Ben je mal! Waarom? Zo'n armeluiskind? Ze heeft niet eens een fatsoenlijke jurk.”

„Nou, wat geeft dat,” vindt Noor, „ze is toch altijd netjes.”

„Hm,” zegt Rietje ter Haar, „en ze zal je ook niets kunnen geven.”

„Nou, dat hoeft ook niet,” zegt Noor, „dáár vraag ik jullie niet om!”

„Nou, maar Noor, je doet het niet, hè?” bedelt Leentje van de notaris. „Anders hebben wij er niets aan.” Noor geeft hier maar geen antwoord op. Ze is blij, dat de meisjes nu al vast weten hoe zij er over denkt.

Maar de meisjes verwachten niet anders, dan dat Noortje Annie niét vragen zal.

„Annie,” fluistert Noortje op een morgen, „maandag ben ik jarig, kom jij dan ook bij me op visite?”

„Wat ik bij jou op visite?”

„Ja, wil je niet?”

„O, wat heerlijk, ja, natuurlijk wel!”

„Dan vieren we het 's woensdags. Alle meisjes komen.”

„O, ja!”

Och, wat is die Annie blij. En wat zal moeder blij zijn, denkt ze, en tante. Eigenlijk heb ik nu al een vriendinnetje, denkt Annie. Nou ja. . . . wel niet een vast vriendinnetje, maar. . . .

'k Zal 't gauw aan Lientje schrijven, neemt Annie zich voor; vanavond nog. Of nee, 't kan beter, als ik er geweest ben. Wat zal ik dan veel prettigs te vertellen hebben.

Om twaalf uur rënt Annie naar huis. „Moeder, tante, ik mag bij Noortje op visite komen, volgende woensdag, fijn, hè?”

„Jij bij Noortje op visite?”

Moeder is er even stil van. „Ik dank U, Here,” fluistert ze dan.

Annie heeft het thuis nergens ander meer over, dan over Noortjes verjaardag.

Op school kan ze er niet over praten, want Noortje heeft er later niets meer van gezegd. Ze ziet de andere meisjes wel vaak druk praten met elkaar. Ze doen dan erg gewichtig. Maar Annie begrijpt toch wel, waar ze het over hebben.

Natuurlijk over Noortjes verjaardag.

Hoe zouden ze het vinden, dat zij ook komen mag? Of zouden ze het nog niet weten?

„Dan moet je Noortje zeker ook wat geven,” zegt tante Lena op een avond.

„Ja, dat is ook zo,” zegt Annie. „Ja, hè moeder?”

„Ja, daar heeft tante gelijk aan; dat we daar niet eerder aan gedacht hebben!”

„Wat zal ik geven, moeder? Wat zouden de andere meisjes doen?”

„Ik weet 't niet; we moeten maar zien.”

„Je hebt mooi speelgoed,” zegt tante Lena, „zou daar niet wat bij zijn?”

„Zal ik eens zien, tante?”

„Wel ja!”

Even later komt Annie de kamer weer in met een grote bal.

„Zal ik deze geven, moeder? Tante?”

„Ja, ik vind 't goed,” zegt moeder, „als tante 't ook goed vindt.”

„Ja, hoor, ik vind t best,” zegt tante Lena, „dàt meisje gun ik de mooiste bal wel, die er is!”

„Noortje zal deze ook wel prachtig vinden,” en Annie wrijft de bal nog eens extra op.

„Zijn we mooi klaar, hè, moeder, want hij is zo goed als nieuw.”

's Avonds, in bed, ligt Annie telkens aan het komende feest te denken. Soms vouwt ze haar handjes en fluistert dan: „Ik dank U, lieve Here, dat ik ook bij Noortje komen mag.”

's Maandagsmorgens is 't een drukte van belang om Noortje heen. De meisjes feliciteren haar luidruchtig. Annie zal daar maar mee wachten, tot ze samen rustig in de bank zitten; ze durft niet zo maar naar Noortje en de anderen toe te gaan.

„Nou, ik feliciteer je wel, hoor! En . . . ik mag woensdag ook komen, hè?” fluistert ze.

„Ja, natuurlijk, ik heb je toch gevraagd? Woensdagmiddag om halfdrie.”

„Ja, maar, we hadden 't er niet meer over gehad.”

„Nee, maar je komt, hoor!”

„Vindt je moeder het dus goed?”

„Ja, zeker.”

Noortje vertelt maar niet aan Annie, dat moeder expres naar haar gevraagd heeft.

„Dat meisje, dat naast je zit, heet ze niet Annie, die komt natuurlijk ook, hè?” had moeder gezegd.

Annie wist eerst niet, hoe ze doen zou met die bal. Moest ze die maandag geven, of woensdag pas? Moeder en tante dachten woensdag. Annie zelf eigenlijk ook.

„Ik zal maar eens zien, wat de andere meisjes doen,” zei Annie. „Dan kan ik hem altijd 's middags nog meenemen.”

Niemand geeft Noortje die morgen wat.

Dus woensdag maar!

Wat zal Noortje opzien van zo'n mooie bal. Zó één had ik niet voor haar kunnen kopen, denkt Annie. Zal wel duur geweest zijn.

Dinsdagavond!

Nog één nachtje slapen, denkt Annie. Maar ze kàn haast niet slapen. Hoe zou 't zijn bij Noortje? Hoe houden ze hier visite?

En dan.... Noortje is rijk, of.... rijk.... maar in elk geval een heel ander meisje dan Lientje. Lientje is net als zij.

Maar Noortjes vader heeft een prachtige manufacturenzaak. Noortje woont in een heel groot huis in een deftige straat. En de meeste andere meisjes wonen ook zo mooi. Als Annie met tante Lena in de stad boodschappen doet, dan zegt tante wel eens: hier woont die, en daar die. Tante kent heel veel mensen in de stad.

Die Noortje heeft vast wel een lieve moeder, denkt Annie.

Hè, hè, eindelijk is het dan zo ver.

't Is woensdagmiddag, één uur. Nog anderhalf uur, denkt Annie.

Tante Lena zal haar nog eens extra goed wassen en haar haar netjes borstelen.

't Nieuwe zondagse jurkje mag ze aan.

„En je maakt maar veel plezier, hoor,” zegt tante.

„Als er wat aan komt. . . . 't kan gewassen; maak je dus maar nergens zorgen over.” Van moeder en tante krijgt ze heel veel goede en wijze raadgevingen mee.

„Vooral met twee woorden spreken, Annie, hoor!”

„Ja, moeder!”

„En „mevrouw” tegen Noortjes moeder zeggen, hoor!”

„Ja, tante!”

„En mevrouw vooral vriendelijk bedanken, als je weggaat, hoor! En de groeten van ons doen!”

„Ja, moeder!”

Als Annie de stad inkomt, ziet ze al verscheidene meisjes van haar klas. Ze gaan allemaal in dezelfde richting. Allemaal naar Noortje.

Daar komen ook Mien van de hoofdonderwijzer, Rietje ter Haar en Leentje Buma aan.

„Kijk daar eens,” zegt Rietje, „wat is die mooi! Zou ze soms ook. . . .”

„Zeg, Mien, durf jij haar vragen, of ze soms óók naar Noortje moet?”

„Zeg, e. . . . waarom heb je dat gekke jurkje niet aan? Je moet toch niet naar Noortje, wel?”

„Ja,” zegt Annie.

„Jij? En wat heb je daar?”

„Een cadeautje!”

„Wat?”



Maar Annie loopt hen haastig voorbij.

„Wät een nest!”

„Nou, eigenlijk heeft ze gelijk,” zegt Leentje.

„Als zij ons zo vroeg, wat wij hier hebben, zouden we ook geen antwoord geven.”

„Hm, nou, maar dat nest hoeft niet zo'n verbeelding te hebben!”

Met kloppend hartje stapt Annie de winkel van Noortjes vader binnen.

„Dag, juffrouw, ik mocht bij Noortje op visite komen,” zegt ze tegen de winkeljuffrouw.

„O, dan moet je hierheen,” zegt de juffrouw, maar meteen komt Noortje er al aan.

„Mooi, ben je daar al? Je bent de eerste.”

„Noor, kijk, hier heb ik nog een cadeautje voor je.”
„Och, dat hoefde immers niet,” maar meteen haalt ze het papier er al af.

„O, wat een prachtige bal, Annie. Is die voor mij? Dank je wel, hoor! Moeder, kijk eens, van Annie!”
„Nee, maar, kind, wat een prachtige bal! Is dit nou Annie?”

„Dag mevrouw,” zegt Annie bedeesd, en wat verlegen legt ze haar handje in mevrouws hand. „Ik moest u de groeten doen van moeder en van tante. En ik feliciteer u met Noortjes verjaardag.”

„Dank je wel, hoor!”

Wat een lieve mevrouw, denkt Annie.

Ze is blij, dat ze de eerste is, en al vast met Noortjes moeder naar binnen mag, want achter zich hoort ze nu een vreselijk rumoer.

Bijna alle meisjes komen nu tegelijk de winkel binnen. Noortje moet hen ontvangen.

Luidruchtig gaat het nu toe in de gang. Maar dan is 't een poosje stil.

„Ga jij hier maar zitten, Annie, naast Noortje en naast mij,” zegt mevrouw.

Hè, fijn, denkt Annie, niet naast één van de andere meisjes. Ze voelt wel, dat ze haar allemaal wat vijandig gezind zijn. En waarom dan toch?

„Hoe is het thuis, Annie?”

„Op 't ogenblik wel goed, mevrouw! Maar moeder is niet sterk, en heeft veel last van hoofdpijn, maar moeder kan hier gelukkig veel buiten liggen.”

„Moet ze de gehele dag liggen?”

„Ja, mevrouw, moeder is erg zwak,” zegt de dokter.

„Och, nu, we willen hopen, dat ze hier maar gauw wat aansterken mag, hè?”

„Ja, mevrouw!”

„Zo, daar zijn de andere meisjes ook al,” zegt Noortjes moeder.

Ze kijken allemaal even naar Annie als ze binnenkomen. Wat zit die daar mooi.

„En nu allemaal eerst maar een glaasje limonade, niet?” zegt mevrouw, als ze alle cadeautjes gezien en bewonderd heeft.

Limonade en gebakjes!

Een keurig dienstmeisje brengt alles binnen.

Wat is 't hier toch deftig, denkt Annie. En zo, tussen mevrouw en Noortje in, durft Annie hier nu wel te eten en te drinken, waar ze anders veel te verlegen voor geweest zou zijn.

Dat had Noortjes moeder wel voorzien! En met de spelletjes haalt ze Annie er ook telkens bij. Wat ook wel nodig is!

En de poppenkast wordt vertoond!

En later lichtbeelden nog!

O, wat geniet die Annie!

En ze kan genieten ook, want ze weet gelukkig niet wat er in de gang verhandeld is, toen zij met mevrouw alleen in de kamer was.

„Zeg,” had Rietje toen gefluisterd, „wat heb je van dat gekke jurkje gekregen? Ze wilde 't ons niet laten zien.”

„Hè, Rie,” zei Noor. „Dat vind ik niet leuk van je! Kijk, deze prachtige bal.” En Noortje haalde de bal uit de winkel, waar ze hem even op een plank gelegd had.

„Nee, zeg, hoe komt zo'n arm kind aan zo'n bal,” fluisterde Mien.

„Gekocht natuurlijk,” zei Noor.

„Ben je mal,” had Leentje gezegd, „waar moet ze 't geld vandaan halen?”

„Ja, dat weet ik niet!”

„Vraag haar morgen eens, Noor, waar je zulke ballen krijgen kunt.”

„Nee, hoor, dat doe ik niet, net, of ik haar niet vertrouw.”

„Laatst,” fluisterde een ander meisje, „liep ze met haar tante hier in de stad, en toen had ze toch een prachtige pop op de arm! Ik had nog nooit zo'n mooie pop gezien, en jullie vast ook niet.”

„Zie je nou wel,” zei Leen, „zo'n mooie pop kan ze toch ook niet kopen. En haar tante ook niet, die gaat uit werken. Nee, hoor, ik vertrouw 't niet.”

Annie heeft van dit gesprek gelukkig niets gehoord. Fluisteren doen die meisjes altijd met elkaar. Daar is ze al aan gewend. Dat ze daarom zo lang in de gang bleven, vindt ze ook niet vreemd.

Maar als ze ook maar even iets opgevangen had. . . . de hele middag zou dan weer voor haar bedorven zijn geweest.

Maar nú geniet ze.

Noortjes moeder praat telkens even met haar, en Noortje ook. En Annie krijgt met de spelletjes ook net zo goed een beurt als de anderen. Daar zorgt Noortjes moeder ook voor.

Tot halfacht duurt het feest.

En bij het naar huis gaan zijn de meisjes weer even luidruchtig en rumoerig als bij het komen die middag.

De één schreeuwt nog harder dan de ander.

„Hè, fijn, nu gauw de grote vakantie.”

Ze gaan allemaal ergens heen.

De één naar Leeuwarden, de ander naar Sneek, een derde buiten de provincie zelfs.

Ze vragen het elkaar!

Maar niemand vraagt Annie wat!

„Dag mevrouw, dag mevrouw,” roepen ze allemaal. Alleen Annie geeft mevrouw een hand en bedankt haar voor de heerlijke middag.

„Heb je plezier gehad, Annie?”

„O, ja, mevrouw!”

„Nou, je komt maar eens weer, hoor, en de groeten aan moeder en tante.”

„Ja, dank u wel, dag mevrouw, dag Noor!”

's Avonds voegt ze aan haar gebedje dit nog toe: „Ik dank U, lieve Here, voor die mooie visite.

En moeder dankt U er ook voor!

En tante ook!”

„En wil ons allen, op de bepaalde tijd, hier in gezondheid terugbrengen, Here, om Jezus' wil. Amen!”

Amen!”

Even is het nog stil in de klas. Een klein beetje zijn allen nog onder de indruk van meesters gebed.

Maar dat duurt niet lang.

Vacantie, vakantie, eindelijk!

„Dag meester, dag meester, ik ga naar Leeuwarden en ik naar Sneek, en ik . . .”

„Mooi, hoor, geniet maar veel,” zegt meester, „en wees voorzichtig.”

Niemand heeft nog gevraagd, waar Annie heengaat. De andere meisjes interesseert het niet, en Noortje durft het niet te vragen.

Ze gaat vast nergens heen, denkt Noor, anders had ze het mij wel verteld.

„Annie, ik zal je een kaart sturen, hoor!”

„Ja? Leuk, Noor. Daag!”

„Daag!”

Daar gaat Annie weer alleen! Maar ze is zo blij met de belofte van Noor.

Nu heeft ze iets leuks om aan te denken en iets om naar uit te zien.

Eindelijk, als er een week van de vakantie om is. . . .

„Annie,” roept tante op een morgen, „ik geloof, dat de post hierheen komt.”

Ja, hoor, een leuke kaart van Noor.

Groeten uit Sneek, staat erop!

„Moeder? Kijk eens, een kaart van Noor. Leuk, hè?”

„Ja, erg mooi. Ze is je nog niet vergeten.”

Moeder en tante zijn even blij als Annie zelf.

„k Zal de kaart op m'n kamertje hangen, moeder.”

En Annie hangt de ansicht zo, dat ze die 's morgens direct kan zien, als ze wakker is.

Als Annie de volgende morgen wakker wordt, staat tante Lena bij haar bed.

„Annie,” zegt ze zacht, „je moet even een boodschap doen. Kleed je vlug aan, moeder is niet zo goed, je moet naar de stad, naar de dokter.”

„Wat scheelt moeder, is 't erg, tante? Mag ik eerst even naar moeder toe?”

„Moeder heeft koorts, misschien kan de dokter er wat voor geven.”

Annie kleedt zich haastig aan.

„Tante, mag ik eerst nog even naar moeder?”

„Moeder slaapt nu juist, An, ga eerst maar naar de dokter.”

Als Annie weer thuiskomt, is de dokter er al. Zeker een andere kant om gegaan, denkt ze, want ik heb hem helemaal niet gezien.

Wat blijft de dokter lang!

Maar, eindelijk. . . . daar gaat hij.

„Mag ik nu even naar moeder, tante?”

„Ja, even dan, hoor! Moeder heeft ook al naar je gevraagd.”

„Dag, moeder!”

„Dag, kindje!”

„Wordt u weer gauw beter, moeder?”

„Ik weet het niet, Annie, we zullen erom bidden, hè?”

„Annie, hoor eens?”

„Ja, moeder?”

’t Praten valt moeder moeilijk, maar ze moet haar dochtertje nog het één en ander zeggen. Ze weet niet, of de Here haar daar nog dikwijls gelegenheid voor geven wil. Want ze is nu ernstig ziek.

„Annie, wil je moeder een plezier doen?”

„Ja, natuurlijk, moeder! Wat?”

„Zal mijn Annie altijd gehoorzaam zijn? Aan tante, aan meester? Maar zul je bovenal doen, wat God wil, dat je doen zult?”

„Ja, moeder!”

„Zul je steeds bedenken, dat de Here ons altijd ziet en hoort? Maar ook dat we Hem alles mogen vragen?”

„Ja, moeder!”

„Zul je nooit je gebedje vergeten, Annie?”

„Nee, moeder!”

Moeder heeft Annie dit alles zo dikwijls voorgehouden.

Maar ’t is nu de laatste keer!

Moeder weet en voelt het wel!



Een paar dagen later komt tante weer 's morgens vroeg bij Annie's bed.

„Annie, kindje?”

„Hoe is 't met moeder, tante?”

„Je moet je maar gauw aankleden, Annie. Moeder is. . . .”

„Is moeder. . . .?”

Annie vermoedt het ergste. Tante heeft geschreid; ze ziet het wel.

„Is, is moeder. . . .?” snikt ze dan weer!

„Ja, Annie, moeder is vannacht naar de hemel ge-

gaan. Moeder heeft het nu zo goed; nooit meer moe, nooit meer hoofdpijn. Moeder is nu bij Jezus en bij vader, hè?"

„Ja, . . . maar . . . ik, tante, waar moet ik nu heen?"
In Amsterdam heeft ze vaak weeskinderen gezien. Vreemde kleren droegen ze. Die kinderen hadden geen vader en geen moeder meer.

Annie heeft nu ook geen vader en geen moeder meer.

„Jij, Annie? Jij blijft natuurlijk bij mij!"

„Ja, tante? Altijd? Wist moeder dat wel?"

„Ja, hoor, ik heb moeder beloofd, dat ik goed voor je zorgen zou. We zullen moeder erg missen, hè An, maar moeder heeft het nu zo goed, daar moeten we toch heel dankbaar voor zijn, hè?"

„Ja, tante!"

Wat een droevige vakantie voor die kleine Annie. De eerste dagen is 't nog een en al drukte. Er komt veel bezoek. En er zijn ook heel wat boodschappen te doen.

Tante pakt Annie's schooljurkje in.

„Wat, wat moet dat, tante? Waar moet dat naar toe?"

„Dat moet gevefd, Annie!"

„Geverfd, tante, hoe?"

„Ja, kijk eens, An, we moeten toch wel in de rouw, hè? Niet lang, hoor! Dat zou moeder niet willen, maar . . . toch wel een poosje."

't Is alweer de laatste dag van de vakantie. Tante en Annie hebben vanmiddag nog veel bezoek gehad. De dominee is geweest, en meester Bakker, en de hoofdonderwijzer. Ze hebben bericht gehad, dat

Annie's moeder overleden was. Noortje's ouders ook!

En 's avonds komen Noortje en haar moeder nog. Noortje schrikt van dat zwarte jurkje, maar ze laat niets merken.

Als ze een poosje gezeten hebben, zegt tante: „An, je kon Noortje je speelgoed wel eens laten zien.”

„Ja, tante! Kom, Noor!”

En de beide meisjes gaan samen naar Annie's kamertje.

„O,” roept Noortje, „wat zit daar een prachtige pop. Is die van jou, Annie?”

„Ja, mooi, hè? En kijk, hier is m'n speelgoedkast.”

Noortje weet niet, wat ze ziet. 't Is allemaal even mooi: een prachtig poppenledikant, een keukentje, een winkeltje. En dat stoeltje, waar die mooie pop in zit. . . .

„Dat heb ik allemaal van tante gekregen,” zegt Annie.

„Van je tante Lena?”

„Ja, die mooie pop kreeg tante van een oude mevrouw, bij wie ze nog werkt. En die mooie bal, die ik jou gegeven heb, van mijnheer Dijkstra, je weet wel, uit die grote speelgoedwinkel. Tante had daar met de schoonmaak tot 's avonds laat gewerkt en toen zei die mijnheer, dat tante wat moois voor haar nichtje mocht uitzoeken. Tante zocht toen die mooie grote bal uit, die jij nu hebt.”

„O,” zegt Noortje. „Maar dat had je niet moeten doen.”

„Ja, hoor,” zegt Annie. „Moeder en tante en ik waren zo blij, dat ik bij jou op visite mocht komen.”

Nu weet Noortje dus, van wie Annie dat mooie speelgoed gekregen heeft.

Noortje heeft nooit willen geloven, dat Annie er niet

eerlijk aangekomen was, maar nu kan ze het haar vriendinnetjes vertellen. Want die moeten het weten, denkt Noor!

„Morgen weer naar school, hè?”

„Ja,” zegt Annie, „maar, zeg, Noor. . . .”

„Ja?”

„Ik durf haast niet, nu, met m'n zwarte jurkje!”

Nee, dat kan Noortje best begrijpen.

„Weet je wät, An, ik loop je morgen tegemoet, en dan moeten we zorgen, dat we vroeg zijn. Dan kunnen wij al op onze plaatsen zitten, als de anderen binnenkomen.”

„Ja, als je dät zou willen?”

„Natuurlijk, dat doen we, hoor!”

Even later moet Noortje met haar moeder weer naar huis.

„Hoe was 't nu met Annie, Noor?”

„Nou, wel goed, moeder, maar. . . . ze durft morgen haast niet naar school, met dat zwarte jurkje. Maar nu hebben we afgesproken, dat ik haar tegemoet zal lopen, en dan wat vroeg. Dan kunnen we alvast op onze plaatsen zitten, als de anderen binnenkomen. En dan ga ik telkens met haar praten; dan merkt ze niet, als de anderen erg naar haar zien.”

„Ja, dat is heel goed,” zegt moeder! „Als ze daar eerst maar weer doorheen is, hè?”

„Moeder?”

„Ja, Noor?”

„Moeder, Annie heeft zulk mooi speelgoed!”

„Ja?”

„Ja, en nu dachten sommige meisjes, dat ze er niet eerlijk aangekomen is!”

„Wat?”

„Ja, ik wilde 't natuurlijk niet geloven! Maar ze heeft dat mooie speelgoed van haar tante, en die

krijgt het van deftige mensen, bij wie ze werkt.”

„O, maar dat moeten de meisjes weten, Noor, ze mogen er Annie niet van blijven verdenken.”

Moeder is er even stil van.

Zulke kinderen toch!

„Maar... hoe moet ik 't hun zeggen, moeder?”

„Wij zullen vanavond samen het negende gebod eens lezen, Noor! Ik denk, dat je dan wel weten zult, wat je hun zeggen moet. Als jij het goed begrepen hebt, Noor, kun je het hun het beste met je eigen woorden duidelijk maken.”

„Ja, moeder!”

En 's avonds lezen moeder en Noortje samen uit de bijbel het negende gebod: Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.

Moeder zegt haar, dat men iemand niet zomaar beschuldigen mag van iets, wat niet waar is en dat men ook niet op praatjes mag afgaan.

Als iemand iets kwaads van een ander vertelt, mogen wij dat maar niet aanstonds voor waar aannemen.

„Die meisjes moeten weten,” zegt moeder, van wie Annie dat mooie speelgoed gekregen heeft.”

„Ja, ik zal 't hun morgen vertellen, moeder!”

Noortje zit druk met Annie te praten, als de andere kinderen de klas binnenkomen.

Verwonderd zien ze allemaal naar die twee. Noortje en... dat zwarte jurkje... dat... dat is Annie.

Wat... maar... dan is er iemand dood. Zou...?

Vragend zien ze elkander aan.

Naar Annie durven ze haast niet te kijken; en toch moeten ze telkens zien.

Noortje bekijkt mooie plaatjes met Annie.

Zó merkt Annie niets en ze hoort ook niets.

Met dit zwarte jurkje wordt Annie niet geplaagd.

De kinderen zijn allemaal onder de indruk.
En menig meisje voelt al berouw, dat ze Annie ge-
plaagd heeft en nooit eens
vriendelijk was.

Wat zouden ze nú dat lelijke
jurkje weer graag zien!

Om 12 uur brengt Noortje
Annie een eindje buiten de
stad.

De meisjes wachten tot Noor-
tje terugkomt. Geen rumoerig
en luidruchtig troepje is het
nu!

„Noor?” fluisteren ze bijna,....
„is... is Annie's moeder
dood?”

„Ja!”

„Och, wat vreselijk, wat ver-
schrikkelijk!”

't Is even stil!

Dan zegt Rietje: „k Heb er
tòch spijt van, dat ik altijd zo
onaardig tegen haar was.”



„Ik ook,” zegt Mien!

„Fijn voor jou, Noor, dat je altijd lief voor haar geweest bent,” zegt Leentje.

„Nou, ik had óók wel liever voor haar kunnen zijn,” zegt Noor. „Vooral in 't begin, maar ik ben tòch blij, dat ze bij me op visite geweest is.”

„Ze mag bij mij óók komen,” zegt Rietje. „In September ben ik jarig.”

„Bij mij ook wel,” zegt Leentje.

’k Wou, dat ik ook gauw jarig was, denkt Mien, maar. . . . ik kan haar evengoed wel eens een middag vragen. Vindt moeder wel goed!

„Ja, en. . . . dan moet ik jullie nòg even wat vertellen,” zegt Noor. „Annie heeft zulk mooi speelgoed, hè! En. . . . dat heeft ze van haar tante, en die krijgt het van de mensen, bij wie ze werkt. O!”

„Nou, ja,” zegt Rietje, „maar dàt wisten wij ook niet!”

„Nee, maar. . . . dan mogen we toch óók maar niet direct zeggen, of denken, dat ze. . . . nou ja. . . . Je mag niemand. . . . (hoe was 't ook weer) nou ja. . . . je mag niemand zomaar veroordelen.”

„’lante, ik mag bij Rietje op visite komen. Bij Rietje ter Haar. 15 september is ze jarig. En ook bij Leentje Buma. Ze zijn nu allemaal zo lief voor me, tante.”

„Ja? Nou, daar ben ik blij om. Als jij jarig bent, moeten die meisjes hier ook maar komen.”

„Hier, tante?”

„Ja, zou je dat niet leuk vinden?”

„Nou, tante, wat fijn! Mogen ze àllemaal komen, tante?”

„Ja, hoor!”

„Wat heb ik nu véél vriendinnetjes, hè tante? Maar

Noortje is m'n liefste vriendin. Had moeder moeten weten, hè tante? Maar moeder heeft gelukkig wel geweten, dat ik toen bij Noortje mocht komen. Ik heb de Here altijd om een vriendinnetje gevraagd, tante. Moeder zei: dat mocht."

„Ja, natuurlijk, je mag Hem àlles vragen. Dat wil de Here juist erg graag. Je kent dat versje wel, hè An?

Den Heer moet gij vertrouwen,
begeert gij d' uitkomst goed,
op Hem uw hope bouwen,
zal 't slagen wat gij doet.
Door geen bekommelingen,
geen klagen en geen pijn
laat God zich iets ontwringen:
Hij wil gebeden zijn.

En dàn danken, Annie, hè?

Vergeet nooit één van zijn weldadigheden:
vergeet ze niet, 't is God, die z' u bewees."